यस्मिन् कुले च जातोऽसि तद्धन्यं सुप्रशंसितं ॥ ८ ॥
भज त्वं परमानन्दं सानन्दं नन्दनन्दनं ।
ध्रुवं यास्यसि गोलोकं परमानन्दमीप्सितं ॥ ९ ॥
तत्कुलं पावनं [3]धन्यं यशस्यं च निरापदं ।
यस्मिन् स्वयं भवान् जातः पुण्यः कृष्णपरायणः ॥ १० ॥
नैवेद्यं पतितं मार्गे जीर्णं श्वापदभक्षितं ।
भुक्ता तवैषा बुद्धिश्च कृष्णभक्तिर्बभूव च ॥ ११ ॥
कृष्णनैवेद्यमाहात्म्यं को वत्स कथितुं क्षमः ।
यद्वक्तुं न हि शक्ताश्च वेदाश्चत्वार एव च ॥ १२ ॥
वरं वृणुष्व भद्रन्ते सुभद्र द्विजपुङ्गव ।
सर्व्वं दातुमहं शक्तो यत्ते मनसि वाञ्छितं ॥ १३ ॥
नारायणवचःश्रुत्वा तमुवाच शिशुः स्वयं ।
पुनः कम्पितसर्व्वाङ्गः साश्रुनेत्रः पुटाञ्जलिः ॥ १४ ॥

सुभद्र उवाच ।

देहि मे कृष्ण पादाब्जे दृढां भक्तिं सुदुर्लभां ।
तद्दास्यं तत्पदे वासं जरामृत्युहरं परं ॥ १५ ॥
अन्यं वरं न गृह्णामि न मे किञ्चित् प्रयोजनं ।
नाहं वरार्थी[4] कामी च रागी [5]वेतनभुग्यथा ॥ १६ ॥

नारायणर्षिरुवाच ।

श्रीकृष्णे यस्य भक्तिश्च तस्याच किं सुदुर्लभं ।

---

[3] शस्यं T. [4] वरार्थं M. [5] वैभव T.